

for ubemidlede. Vedkommende, men derimod vilde jeg være meget stærkt for, at Staten overhovedet overtog disse Omkostninger som saa mange Udgifter til hygiejniske Foranstaltninger. Naar Samfundet i al Almindelighed ønsker, at det kan vinde noget ved en praktisk Foranstaltning, er det meget naturligt, at Samfundet siger: Vi betale. Og her er Opgaven af et saa begrænset Omfang, at vi ikke behøve at vedtage ny Skattelove og sligt, som ved mange andre Foranstaltninger.

Med disse faa Ord vil jeg anbefale, at denne Sag i alt Fald faar en grundig Behandling i et Udvalg; hvorvidt der saa kan opnaas et Resultat deraf, det vil Tiden vise.

Justitsministeren (Göös): Fra et Medicinalsynspunkt vilde jeg unægtelig hilse med stor Tilfredsstillelse, at et Lovforslag som dette kunde blive vedtaget. Det er nemlig ubestrideligt, at det System med Hensyn til Ligsyn, som Loven af 2den Januar 1871 indeholder, er ufyldstgørende. Dette, at i det mindste omtrent tre Fjerdedele af Ligsynene paa Landet ske ved Ligsynsmænd og ikke ved Læger, er en meget ufuldkommen Tilstand. Dette kan ikke afhjælpes ved et nok saa omhyggeligt Valg af Ligsynsmænd og ikke ved disses forudsatte nok saa store Samvittighedsfuldhed og lige saa lidt ved at regne paa Familiens og Politiets Hjælp, thi alle disse Familier, Ligsynsmænd, Sogneraad og Politi mangle de særegne Forudsætninger, som kræves til et virkeligt tilfredsstillende Ligsyn, den særegne Fagkundskab. Det kan man ikke bestride, og derfor virker det System, som Lov af 2den Januar 1871 indeholder med Hensyn til Ligsyn paa Landet, ufyldstgørende. Det er ufyldstgørende med Hensyn til de Formaal, som Ligsynsloven nærmest forfulgte, nemlig at sikre mod levendes Begravelse og, hvad der maaske har mere Betydning, at sikre imod, at Forbrydelser skulde gaa uopdagede hen. Det sikrer ikke tilstrækkeligt mod Udbredelsen af smitsomme Sygdomme, det skaffer ikke et brugbart Grundlag, som ogsaa flere Gange er omtalt, for en virkelig rigtig Medicinalstatistik eller Dødelighedsstatistik, og endelig gør det i mange Tilfælde illusorisk den Desinfektion efter smitsomme Sygdomme, som Lovgivningen har paalagt, senest ved Lov af 11te Maj 1897, idet den slet ikke kan gennemføres eller i alt Fald ikke i den Udstrækning, hvori man har ønsket det ved Loven.

Derfor mener jeg, at det er uimod-

sigeligt, at Systemet, saaledes som det er grundlagt ved Lov af 2den Januar 1871, er ufyldstgørende. Det ideale vilde være, naar man skulde opnaa disse Formaal, at indføre et obligatorisk Lægeligsyn. Saa vidt gaar Lovforslaget nu ikke. Forslaget gør kun Lægeligsynet obligatorisk inden for den territoriale Kreds, som nærmere angives, idet det udvider Grænsen fra en Kvartmil, som den er i Lov af 2den Januar 1871, til en Mil. Men det maa erkendes, at denne Ordning i meget stort Omfang vil virke som et obligatorisk Lægeligsyn, for Østifternes Vedkommende saa at sige fuldstændigt, og for Jyllands Vedkommende saaledes, at det kun er større Strækninger i det nordlige og vestlige Jylland, der komme til at ligge uden for Lægeligsynet. Og de Ligsyn, som vilde være henviste til Ligsynsmænd, ville blive reducerede til nærmest svesvis — det kan overhovedet ikke hvile paa en absolut rigtig Beregning — fra $\frac{3}{4}$ til vel højst $\frac{1}{5}$ af de Ligsyn, der finde Sted paa Landet, og det vil, efterhaanden som Lægernes Antal paa Landet tiltager, helt forsvinde. Jeg vilde derfor i og for sig betragte det som meget heldigt, om man kunde ordne det paa den Maade, som dette Lovforslag gør, og som har været foreslaaet Justitsministeriet af vor øverste Medicinalautoritet. Sundhedskollegiet har gentagne Gange taget den Sag op og har udtalt sig med meget indtrængende Begrundelse og stor Kraft for en Forandring i det nuværende System, særlig ogsaa gaaende i den Retning, som Lovforslaget foreslaar. Justitsministeriet har imidlertid ikke ment at ville tage denne Sag i sin Haand. Sagen er nemlig, at uagtet jeg som Justitsminister fuldstændig erkender, at der er Trang til Forandring, vidste jeg paa Forhaand, at der er den Vanskelighed, som ikke kan miskendes, at det vil medføre Bekostning ikke for Statskassen men for Befolkningen, i større Udstrækning end tidligere, dels i Lægebetaling, dels ved de Befordringsudgifter, som det vil medføre for Beboere og i visse Tilfælde for Kommunerne. Jeg tror ganske vist, at disse Bekostninger ikke ere saa store, at de bør komme i Betragtning lige over for de store Goder i hygiejnisk Henseende for Befolkningen, som Forslagets Gennemførelse vil medføre. Men det er jo et Punkt, hvor man maa lade Befolkningen selv og dens Repræsentanter dømme, om dog ikke nu Tidspunktet er kommet, da Lægernes tiltagende Antal vil medføre, at det er forholdsvis mindre betydelige Befordringsudgifter, Re-